

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 28Csp/97/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320202586
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Detvaiová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2021:2320202586.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Evou Detvaiovou, v právnej veci žalobkyne: N. U., D.: XX.XX.XXXX, H. N. W. Z. XXX, zast.: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970 proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zast.: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300 Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa svojou žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 7.7.2020 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300 Eur. Svoju žalobu odôvodnila tým, že dňa 6.5.2013 uzatvorila so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 1.500 Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 48 mesačných splátkach po 53,99 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 23,51% a RPMN od 26,1% do 27,6%. Celková čiastka, ktorú mala žalovanému vrátiť bola 2.347,20 Eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, domáhala sa žalobkyňa ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobkyňa vo svojej žalobe uviedla, že zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje fikciu bezúčnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 5.5.2020, sp. zn. XXCsp/XXX/XXXX žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 743,59 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 8.3.2017 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky: a) absencia takého dojednanie o výške RPMN, aké predpokladá zákon č. 129/2010 Z. z. - uvádzanie rozpätia údaju o RPMN nie je prípustné a odporuje aj Európskemu právu, b) žalovaný postupoval v rozpore s dobrými mravmi a bezdôvodné obohatenie získané na strane žalovaného posúdil ako úmyselné. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 9.6.2020. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúčinný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z., spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými

predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalobkyňa má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa citovaného ustanovenia. Vo veci totiž existuje 1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s Občianskym zákonníkom; konkrétne sa jednalo o uvedenie pravdivých náležitostí úveru a úmysel získať bezdôvodné obohatenie, 2. spotrebiteľ (žalobkyňa) úspešne uplatnila na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom, 3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Podnikatelia, žalovaný, totiž bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevnikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Súdny Slovenskej republiky sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 7.12.2017, sp. zn. 3Co/101/2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/100/2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/101/2017). Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v konečnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobkyne je pritom zrejmý z toho, že najskôr bola zo strany žalovaného zavedená (nepravdivo informovaná) o podmienkach úveru, následne bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Žalobkyňa v žalobe poukázala na rozhodovaciu prax súdov: Rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 29.6.2016, sp. zn. 5Co/934/2015: „Vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu odvolací súd dodáva, že žalobca si úspešne uplatnil na súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa a preto má nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že porušenie jeho práv, prípadne povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitným predpisom je spôsobilé privediť mu ujmu ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Keďže boli porušené práva spotrebiteľa vo vzťahu k jednotlivým zmluvným dojednaniam tak, ako bolo vyššie konštatované má v konečnom dôsledku žalobca ako spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie. Odvolací súd nezistil pochybenie na strane súdu prvého stupňa vo vzťahu k výške stanoveného primeraného finančného zadosťučinenia (500,- EUR - pozn.) a preto aj v tejto časti bol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdený.“ Rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.5.2016, sp. zn. 13C/329/2015: „Keďže súd vyslovil neplatnosť zmluvy o úvere č. XXXXXXX z dôvodu ich rozporu s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, ako aj z dôvodu, že predmetná zmluva obsahovala množstvo neprijateľných podmienok v zmysle právnej ochrany práv spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách, vznikol právny základ, na základe ktorého si žalobca mohol uplatniť v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.“ (potvrdené Krajským súdom Trenčín zo dňa 12.04.2017, sp. zn. 4Co/324/2016). Rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 24.02.2015, sp. zn. 18Co/285/2014: „z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., je zrejmé, že splnenie hmotnoprávných

podmienok uvedených v tomto ustanovení zákona je úspech pri ochrane práva spotrebiteľa v dôsledku porušenia práv a povinností ustanovených týmto zákonom.“ Rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 25.05.2015, sp. zn. 11Co/159/2015: „Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti (čo v danom prípade okresný súd konštatoval). Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia.“ Rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 7Co/350/2015: „Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom.“ Týmto spôsobom sa naplní odradzovacia funkcia uvedeného satisfakčného prostriedku (rozhodnutie Okresného súdu Svidník zo dňa 24.11.2014 sp. zn. 7C/274/2013). Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa vyčísluje na sumu 300 Eur. Napríklad aj Krajský súd Trenčín (sp. zn. 5Co/934/2015) považuje za súladné so zákonom, aby sa výška primeraného finančného zadosťučinenia odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy. Krajský súd Prešov (sp. zn. 7Co/350/2015) považoval za logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom. Predmetný názor by teda bolo možné aplikovať na toto konanie v tom zmysle, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti s nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 847,20 Eur (celková čiastka - istina). Skutočná odplata po započítaní poplatkov a poistného do nákladov úveru však predstavovala až sumu 1.091,52 Eur; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetková práva žalobkyne. Preto považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia 300 Eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Nemožno tiež opomíňať, že súd dospel k záveru o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor slabšieho účastníka právneho vzťahu, čo predstavuje okolnosť odôvodňujúcu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v požadovanej výške. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019).

2. Žalobkyňa na preukázanie svojho nároku predložila listinné dôkazy, a to rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn.: XXCsp/XXX/XXXX-XXX zo dňa 5.5.2020, doložku právoplatnosti a vykonateľnosti s vyznačeným dátumom právoplatnosti 9.6.2020 a vykonateľnosti 13.6.2020.

3. Súd žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu sp. zn.: XXCsp/XX/XXXX-XX zo dňa 14.7.2020. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu odpor a preto ho súd v zmysle § 267 ods. 3 CSP zrušil.

4. Žalovaný v odpore uviedol, že s tvrdeniami žalobkyne uvedenými v žalobe nesúhlasí a to z nasledovných dôvodov: žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie odôvodňuje tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta sp. zn. XXCsp/XXX/XXXX bola ako žalobca - spotrebiteľ úspešná, keď súd rozsudkom zo dňa 5.5.2020 zaviazal žalovaného uhradiť jej sumu 743,59 Eur s prísl. Na základe uvedeného rozsudku požaduje žalobkyňa primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 Eur. Žalovaný so žalobou nesúhlasí, rozporuje výšku a odôvodnenosť žalovaného primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie považuje za neopodstatnený. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné

zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobkyňa v podanej žalobe však nepreukázala, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Ako vyplýva zo samotného pojmu inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparaovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparaovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa.

1) Úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi - Je nesporné, že Okresný súd Galanta rozsudkom č.k. XXCsp/XXX/XXXX zo dňa 5.5.2020 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 743,59 Eur s prísl. Uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. XXCsp/XXX/XXXX nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale išlo výlučne o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žaloba v pôvodnom konaní vedenom pod sp.zn. XXCsp/XXX/XXXX znela na zaplatenie sumy 743,59 Eur s prísl. Z toho žiadnym logickým výkladom nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa žalovaný na žalobcovi dopustil. Žalovaný sumu požadovanú žalobcom na základe vydaného rozsudku uhradil, nedošlo však k žiadnemu prezentovaniu porušenia práv alebo povinností tak žalobkyňou ako ani samotným konajúcim súdom. Uvedenou problematikou sa zaoberal aj Krajský súd v Prešove, ktorý v rozsudku č.k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013 uviedol, že „cieľom rozhodnutia o spotrebiteľských veciach tak, ako sú sledované normotvorcom únie v rámci Smernice Rady 93/13 EHS, je nastoliť rovnováhu zmluvných strán, pričom sa má v zásade zachovávať platnosť zmluvy ako celku a nevyhlásiť za neplatné všetky zmluvy, obsahujúce nekalé zmluvné podmienky (bod 31 rozsudku súdneho dvora EÚ C-453/10), ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel aký vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka (v nadväznosti na dátum uzavretia predmetnej zmluvy), prípadne určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz na to, že by to založilo nárok na finančné zadosťučinenie.“ V danom konaní bol vydaný rozsudok na plnenie - úhradu sumy 743,59 Eur, nedošlo teda k žiadnemu rozhodnutiu, ktoré by deklarovalo porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného. Podľa názoru žalovaného žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikovala ani bližšie nekonkretizovala akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný údajne dopustiť, ani toto porušenie presne nevymedzila odkazom na konkrétne ustanovenie zákona ani nepredložila súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Rozsudok Okresného súdu Galanta v konaní sp.zn. XXCsp/XXX/XXXX, o ktorý žalobkyňa opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie nedeklaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite zaviazal žalovaného vyplatiť žalobcovi sumu 743,59 Eur s prísl. Do pozornosti súdu žalovaný dáva aj dôvodovú správu k zákonu č. 250/2007 konkrétne k § 3 v znení: Z jednoznačnej špecifikácie práv spotrebiteľa v tomto ustanovení so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa, vyplýva aj nárok na výrobky a služby v kvalite, ktorá zodpovedá technickým predpisom na výrobky alebo služby, ktoré nevykazujú zjavné vady. Náhrada škody a finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené, alebo zmiernené následky. Z výkladu tejto právnej normy vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má slúžiť

ako nástroj na odstránenie spôsobenej ujmy spotrebiteľa. To napokon vyplýva aj z dôvodovej správy k citovanému zákonnému ustanoveniu, kde sa uvádza, že finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. 2) Represívny a sankčný charakter - Ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparovať. Žalobkyni nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získala najvýhodnejší úver, aký by jej neposkytla žiadna banka. Žalobkyňa, ako už bolo vyššie uvedené, na súde neuplatňovala porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia. Nedošlo teda k naplneniu podmienok ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na súde. Žalobkyňa uzatvorila úverovú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., ktorý definuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je teda adekvátne a samozrejmé, že žalovaný požadoval od žalobkyni úhradu jej dlhu v zmysle úverovej zmluvy. Žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu Galanta sp.zn. XXCsp/XXX/XXXX uhradil žalobkyni sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru. Pokiaľ by však mal žalovaný uhradiť žalobkyni ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 300 Eur, dostal by sa sám do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobkyni - ako spotrebiteľovi viac ako mu vrátila! Tento stav určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného - dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považujeme za dodržané už samotným rozsudkom v konaní XXCsp/XXX/XXXX, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že žalobkyni bol poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov a sumu prevyšujúcu istinu jej na základe rozsudku vyplatil. Právo na primerané finančné zadosťučinenie je závislé od úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi osobou - spotrebiteľom, ktorej porušením práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa bola privedená určitá hrozba ujmy. V danom prípade má žalovaný za to, že tieto skutočnosti neboli preukázané, keďže žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a súdu hodnoverným a presvedčivým spôsobom nepreukázala: 1) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, 2) ani že jej v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma jej vznikla vo výške 300 Eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia. K obdobnému záveru ako uvádza vo svojom vyjadrení žalovaný smeruje aj rozsudok OS Prešov zo dňa 20.1.2017 sp.zn. 29C/105/2016, ktorý žalobu o primerané finančné zadosťučinenie zamietol z dôvodu, že „...súd s poukazom aj na vyššie uvedené skutočnosti nemohol dospieť k záveru, že žalovaný pri koncipovaní a uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobcom nepostupoval s odbornou starostlivosťou s úmyslom poškodiť spotrebiteľa, a preto neboli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.“ Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia je nevyhnutné vychádzať zo závažnosti vznikutej, resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne aj žalovaného, ako aj z okolností, za ktorých malo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne. V súvislosti s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý si žalobkyňa - spotrebiteľ uplatňuje z úverovej zmluvy je nevyhnutným uvedomiť si, že to bola práve žalobkyňa, ktorá si o poskytnutie úveru žiadala, s výškou poskytnutého úveru bola oboznámená, taktiež si bola vedomá, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky a rovnako bola oboznámená s výslednou sumou, ktorú má na základe úverovej zmluvy z poskytnutého úveru uhradiť. S celým týmto procesom žalobkyňa ako klient vedome a dobrovoľne súhlasila. Žalovanému preto nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch

patria úroky a poplatky. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobkyni úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobkyne zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám a nie žalobkyňa ako klient. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalovanej, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky, v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. V konaní je nevyhnutným skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobkyňa doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázala, v čom pociťovala porušenie svojich práv, aké to malo pre ňu dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia až v hodnote 300 Eur a podobne, ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odrazenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie žalovanej sumy vo výške 300 Eur považuje za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobkyne požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazala pri podpise zmluve. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobkyne zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nárok žalobkyne na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatňovaný v tomto konaní nemá žiadne opodstatnenie a nie je dôvodný, tak čo do dôvodu i výšky, žalovaný navrhuje, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

5. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 27.10.2020 uviedla, že na podanej žalobe trvá, považuje ju za dôvodnú, nakoľko sú splnené všetky predpoklady pre vznik a trvanie uplatneného nároku. Žalovaný popiera vznik nároku, hoci jeho existenciu osvedčuje právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Galanta zo dňa 5.5.2020, sp. zn. XXCsp/XXX/XXXX-168. Keďže rozhodnutie je právoplatné, je pre strany sporu záväzná. Rovnako je záväzná pre konajúci súd, pretože rozsudkom sp. zn. 15Csp/298/2017-168 bola právoplatne vyriešená otázka hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu, a teda či je úver zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX bezúročný a bez poplatkov. Z vyššie uvedeného súčasne vyplýva, že spotrebiteľ sa úspešne domohol porušenia práv, pričom pod porušením práva je potrebné rozumieť práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa, ktoré vyplývajú jednak zo zákona č. 250/2007 Z. z. alebo z osobitných predpisov. Takýmto predpisom je aj zákon č. 129/2010 Z. z., ktorý upravuje práva spotrebiteľa pri poskytovaní spotrebiteľských úverov. A napriek tomu, že zákon používa spojku „a“ (ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi), nejde o kumulatívnu podmienku porušenia dvoch alebo viacerých právnych predpisov. Ústavný súd SR pripomína, že Orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu (nález zo dňa 31.08.2017, sp. zn. I. ÚS 155/2017). Žalovaným poskytovaný rýdzo formálny výklad by tak postrádal akýkoľvek účel a zmysel právnej úpravy spotrebiteľa. Účelom právnej úpravy je poskytnúť ochranu spotrebiteľovi tam, kde boli porušené jeho práva vyplývajúce mu zo zákona č. 250/2007 Z. z. alebo osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon č. 129/2010 Z. z. ale napr. aj Občiansky zákonník). Pre vznik nároku nie je ani potrebné, aby existovala akákoľvek ujma, pretože takýto predpoklad zákon nevyžaduje. Ak však ujma vznikne, táto okolnosť iba znásobuje závažnosť konania žalovaného a musí sa odzrkadliť vo výške primeraného finančného zadosťučinenia. Na druhej strane, ak ujma neexistuje, nemá to žiadny vplyv na vznik a existenciu nároku (v tejto súvislosti možno hovoriť o akejsi „priťažujúcej“, „zostružujúcej“ okolnosti). Ak by mal súd podmieňovať vznik nárok preukázaním existencie ujmy, potom by tento prehnatý súdny aktivizmus narušal ústavné princípy, nakoľko súd by sa staval do pozície zákonodarcu (ak zákonodarca takúto podmienku do právnej úpravy nezakotvil, nemôže súd požadovať jej preukázanie). Aj judikatúra NS SR (6 Cdo 127/2017) uvádza, že zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bez dôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového

prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ Skutočnosť, že účelový a zjavne mätúci výklad poskytovaný žalovaným je nesprávny potvrdzuje aj ustálená súdna prax NS SR: Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 alebo sp. zn. 6Cdo/127/2017). Podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva je teda splnená vtedy, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie tých práv, ktoré slúžia na ochranu spotrebiteľa - určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov na ochranu spotrebiteľa nepochybne slúži. Sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru totiž postihuje iba toho veriteľa, ktorý poskytne úver v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. (t. j. nepravdivo informuje spotrebiteľa o nákladoch na úver, podmienkach úveru, poplatkoch a pod.). Ak žalovanému nie je zrejmé k akému porušovaniu práv dochádza, ak súdy považujú úver za bezúročný a bez poplatkov, potom by mal zväziť ďalšie podnikanie v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov. Žalobkyňa považuje finančné zadosťučinenie vo výške 300 Eur za primerané okolnostiam prípadu. Nie je totiž podstatné, že žalovaný už vydal bezdôvodné obohatenie a zaplatil trovy konania žalobcu - úspech žalobcu v predchádzajúcom spore je totiž podmienkou vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. K tomu sa už vyjadril aj Krajský súd Prešov vo veci 3Co/40/2014: „v predmetnom konaní súd prvého stupňa zamietol žalobu o primerané finančné zadosťučinenie s odôvodnením, že už rozsudok o určení úveru za bezúročný a bez poplatkov postačuje na docelenie rovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Ak by takýto právny názor mal byť zovšeobecnený, potom úspech na súde by nebol predpokladom uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia, ale paradoxne jeho prekážkou.“ Ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa - neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere, úmyselné konanie žalovaného v snahe získať bezdôvodné obohatenie, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - viac ako 1.000 Eur, ktoré žalovaný od žalobcu požadoval (pričom v podstatnom rozsahu túto nedôvodne požadovanú sumu aj získal), dĺžka trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (6.5.2013) až do rozhodnutia súdu (5.5.2020), teda 7 rokov a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu - znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver a rovnako tak zadržovanie sumy vo výške viac ako 700 Eur, ktorá žalovanému nepatrila. Napokon nemožno prehliadať skutočnosť, že žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Rovnaký postoj vo vzťahu k žalobkyni (spotrebiteľovi) a jej nárokom má žalovaný aj v tomto konaní (dokonca tvrdí, že k porušeniu práv ani nedošlo). Záverom poukazujeme aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť nečestného žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania.

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením žalobkyňou predložených listinných dôkazov a s obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav: žalobkyňa podala na tunajšom súde proti žalovanému žalobu tak, ako je vyššie uvedené. Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 5.5.2020, sp. zn. 15Csp/298/2017 žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 743,59 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 do zaplatenia, vrátane náhrady trov konania vo výške 100%. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil nedostatky, v dôsledku ktorých považoval úver z predmetnej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. Proti rozsudku žalovaný odvolanie nepodal, rozsudok sa stal právoplatným dňa 9.6.2020 a vykonateľný dňa 13.6.2020.

7. Podľa § 3 ods. 5 prvá a tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na

primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Uvedený nárok je daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu vyplývajúcu z noriem na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv obsiahnutá v § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

9. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalobkyňa si úspešne uplatnila porušenie svojho práva ako aj porušenie povinnosti ustanovených právnymi predpismi v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 15Csp/298/2017 v dôsledku čoho bolo vydané rozhodnutie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 743,59 Eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnou argumentáciou žalobkyne tak ako je to uvedené v bodoch 1. a 5. tohto rozsudku a teda je toho názoru, že boli splnené podmienky vyplývajúce z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalovaný pri vyhotovovaní zmluvy porušil ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., čím sa bezdôvodne obohatil a vyvolal stav právnej neistoty. Niet pochyb, že žalovaný sa dopustil porušenia povinnosti veriteľa, ktoré mu vyplývajú priamo zo zákona, t.j. v zmluve neuviedol také údaje, aké predpokladá zákon č. 129/2010 Z.z. (o.i. nesprávne uvedená RPMN), teda nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Z uvedeného dôvodu tunajší súd rozsudkom pod sp. zn. 15Csp/297/2017 určil úver za bezúročný a bezpoplatkový, keď sa žalovaný snažil vyhnúť právnej úprave o spotrebiteľských úveroch a uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni 743,59 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia. dPrihliadajúc na to, že veriteľ predložil spotrebiteľovi zmluvu, ktorá zjavne nezodpovedala zákonnej úprave, jeho neochotu vyriešiť vec mimosúdne, následkom čoho sa žalobkyňa musela domáhať ochrany v konaní pred súdom, ktoré trvalo viac ako 2,5 roka, výšku požadovaného plnenia od žalobkyne 2.591,52 Eur (48 x 53,99 Eur) za poskytnutý úver vo výške 1.500 Eur a účelu primeraného finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa zohľadňujúceho tak sankčnú ako aj satisfakčnú povahu odškodnenia, súd, rovnako ako žalobkyňa, považoval sumu 300 Eur za primeranú a žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

10. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila.

11. O nároku žalobkyne na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spoj. s § 262 ods. 1 CSP, keďže bola v konaní v celom rozsahu úspešná, priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, a to v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Galanta.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu

smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z. č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.